

Minnesord

Claes-Robert von Post 8 augusti 1942–3 maj 2022

Du ingick i den grupp huvudsakligen jämnåriga jurister och administratörer som i mitten på 1970-talet formerades inom avdelningen för handelsrätt på Juridicum vid Stockholms universitet. Vi arbetade ihop länge och umgicks i varierande omfattning även privat och har nu i snart ett halvsekel hållit kontakten, om än skingrade för många vindar. Faktum är att gruppen blev så tight, att institutionsledningen fann det lämpligt att sprida ut oss över delvis nya arbetsuppgifter och lokaler.

Intresset för undervisning – och löneläget – gjorde att du som flera av oss vid sidan av tjänsten i stor omfattning ambulerade Mellansverige runt kvällstid och helger till institutioner, bildningsförbund, företag och organisationer för att tillfredsställa en synbarligen omättlig hunger efter elementära juridikkunskaper. Ingen av oss besvärades av någon som helst pedagogisk utbildning – på den tiden tycks det ha varit förutsatt att om man kunde juridik, kunde man också undervisa i juridik. Att det antagandet var korrekt för din del är omvittnat av ett oräkneligt antal studerande, men genom auskultation har också vi kolleger kunnat bekräfta kvalitén på din undervisning: utan stress men ändå heltäckande, tydlig och klarläggande, med röd tråd, sammanhang och förklaring. Jaså, kan fastighetsrätt vara så enkel? Traditionell undervisning, ja, men mästerlig.

I den direkta undervisningssituationen var arbetet huvudsakligen individuellt, men för- och efterarbete var delvis gemensamt. Att du delade tjänsterum med en annan rökare ledde till en mycket förtärad atmosfär (det var andra tider). Ett par av oss drev också under några år en juridisk byrå gemensamt. Vi vet därför vilken sorts jurist du var: kunnig, logisk, saklig och med den viktigaste egenskapen – omdöme.

Som person var du alltid vänlig, förstående och hjälpsam. Vi är flera som står i tacksamhetsskuld. Det där ”-Robert” tog vi aldrig så allvarligt på – för oss var du helt enkelt Claes (men aldrig Classe). Du hade också en välutvecklad humoristisk ådra. Din absoluta säkerhet i yrkesrollen var inte lika påtaglig hos privatpersonen. Att kalla dig hypokondrisk paranoiker var givetvis ett skämt – du tålde skämt – men inte alldeles grundlöst; du gjorde dig ibland onödiga bekymmer över sakernas tillstånd.

Du förvånade oss genom som 50-plussare påbörja doktorandstudier. Din sakliga kompetens betvivlade vi inte, men skulle du ha disciplin och uthållighet nog för att kunna fullfölja ett sådant projekt? Där slog du oss rejält på fingrarna.

Sedan du pensionerades glesnade vår kontakt, och du drabbades av diverse krämpor. Motion var väl aldrig något glödande intresse hos dig, och redan för

många år sedan började du snarare skrida fram än gå. Ändå kom slutet ganska fort. För inte så länge sedan diskuterade vi seriöst ditt eventuella deltagande på nästa traditionella möte med det gamla gänget, men så blev det inte och nu är du borta, och med dig ett inventarium i våra vuxna liv. Med en lånad formulering: du fattas oss.

Konrad Lundberg och Anders Lagerstedt för kamraterna på handelsrätten